

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 16. JUNIJA 1939.

ŠTEV. 40.

Dr. Al. Odar: Cerkvene določbe o tisku

II. zv.

DANAŠNJA ZAKONODAJA
NP XIX.

Nekaj tednov za prvim zvezkom, ki je govoril o pomenu in zgodovini cerkvenega zakonika o tisku, smo dobili drugi zvezek, ki nam podaja danes veljavno zakonodajo.

Že ob kazalu se nam pokaže važnost te nove številke Naše Poti. Če pa jo začnemo brati in študirati, pa vidimo, da obravnava izredno tehtna vprašanja. Tako govori o veljavi cerkvenih določb, o cenzuri, o tem, kako moramo na cenzuro gledati. Čisto jasno nam na ta vprašanja odgovarja, da določbe o cenzuri vežejo v vesti in pod smrtnim grehom pisatelja in izdajatelja. Mnogi imajo predsodke o cenzuri. Zdi se jim nesodobna. Ali Cerkev so mar le duše in na cerkveno cenzuro moramo gledati s tega cerkvenega stališča.

Važno je tudi poglavje o veljavnosti cerkvenih določb in o prepovedi knjig. Nekateri odstavki so še prav posebno važni, n. pr., kako sodimo o cerkveni prepovedi knjig. Čisto jasno je, da moramo Cerkvi prepustiti, da nas ona vodi po svojih izkušnjah, saj njo vodi Duh božji. Nikakor ne smemo imeti teh cerkvenih določb za zunanost, formalnost, preko katere lahko gremo. Pred očmi moramo imeti to, da je rešitev duše za vsakogar najvišji zakon in da tudi Cerkev gleda le s tega stališča.

Kakšno je stališče Cerkev do dobrega tiska in kakšno mora biti naše do nasprotnega, reši pisatelj v smislu opozorila sv. Stolice, ki naroča škofom, naj skrbno pazijo, da katoliški duhovniki in laiki ne bodo hvalili del, ki so pisana s protikatoliško miselnostjo. Prav tako ni prav, če katoliški pisatelji hvalijo dela, ki nasprotujejo katoliškemu nauku in verskemu čutu.

20.000 ŽOSISTOV pojde v Rim

Z VSEH STRANI ZEMLJE

Letos v jeseni septembra meseca bo šlo 20.000 mladih žosistov v Rim iskat luči, navdušenja in blagoslova za svoje delo.

Prišli bodo iz Francije, Belgije, Holandije, Luksenburga, Švice, Portugalske, Jugoslavije, Poljske, Litve, Irske, Anglije, Danske, Sirije, Indije, Kitajske, iz Avstralije, Nove Zelandije, San Salvadorja, Kolumbije, Brazilije, Ekvadorja, Bolivije, Peruja, Čile, iz Združenih držav in Kanade.

ZA BLAGOR DELAVSTVA IN ZA SVETOVNI MIR

V želji, da bi delavstvo rešili iz njegove velike gospodarske in npravne stiske, gredo pozdravljat Kristusovega namestnika in iskat njegovega blagoslova. Saj papež je oče vseh razredov in vseh ras, njemu je Bog zaupal posameznike in narode, on je poglavar, ki že dvajset stoletij trdno stoji nad bogastvom in ščiti delo. Obenem pa je on tudi tisti vladar, ki ves svoj vpliv, vse svoje molitve in vse svoje življenje žrtvuje za ohranitev miru.

Prav v ta namen — za ohranitev svetovnega miru — hočejo žosisti združiti svoje žrtve z naporu svetega očeta.

POTREBA SVETOVNE ORGANIZACIJE

Žosisti so dobro razumeli, da nihče ne more toliko storiti za svetovni mir, kot bi mogli storiti katoličani, ki bivajo po vsej zemlji. Toda doseči morejo to samo, ako so zares katoličani, načelni in požrtvovalni, obenem pa tudi čez ves svet enotno in strnjeno povezani v eno samo mogočno organizirano silo.

In žosisti so k temu naporu prispevali svoj del: danes so že svetovna organizacija, njih čete stoje pripravljene v polovici vseh držav sveta, v vseh petih delih zemlje.

KATOLICIZEM BO USPEL — Z ODPOVEDJO

Žosisti so v tej svoji svetovni organizaciji organizirali posebno borbo za svetovni mir.

Žosisti se tudi zato prav skrbno pripravljajo na jesensko rimsko romanje, ker hočejo z njim svoji borbi za mir dati še prav poseben poudarek. Ker pa more mir Kristusov vladati le tam, kjer kraljuje Kristus, in ker hoče Kristus vladati predvsem v srcih in življenju, zato se sedaj s podvojeno gorečnostjo in požrtvovalnostjo trudijo, da najprej sami svoje življenje pokristjanijo in ga tako Kristusu čimbolj podredijo.

PROTI UŽIVANJAŽELJNOSTI — OROŽJE MALIH ŽRTEV IN ODPOVEDI

To se pa najlepše pokaže v žrtvah — ne toliko v izrednih žrtvah ob izrednih prilikah, kot malih, a pogostih žrtvah vsakdanjega življenja.

Mi katoličani smo po pravici ogorčeni nad nevarnostmi, ki prete civilizaciji od brezbožnega komunizma in poganstva razizma. Toda običajno ostanemo pri površni in lagodni ugotovitvi tega dejstva in ne pomislimo, da tudi mi sami nismo brez krivde. Je namreč poleg komunizma in razizma še nekaj drugega, kar je tudi pogansko, a je manj odbijajoče. Je manj opazno, toda globoko ukoreninjeno.

To je naša uživanjaželjnost in sebičnost, ki dopušča sovražstvo in izkoriščanje slabših, ki prezira uboštvo, pa tudi ponižnost, pravico in pravo ljubezen.

Mir more rešiti samo potrpežljivo in vztrajno delo dobrih katoličanov. To more zastaviti pot sovražstvu in malodušnosti.

Žosisti so vse to razumeli. Razumeli so, da je proti duhu uživanjaželjnosti in sebičnosti treba postaviti duha odpovedi. Vneta priprava na njihovo romanje je zanje lepa prilika za odpor proti sebičnosti in uživanjaželjnosti. Vedo, da je vsakdanje stanovsko delo, ki ga vrše iz nadnaravnih nagibov, pa združeno z mnogimi malimi prostovoljnimi žrtvami in odpovedmi, velik in mogočen dar za rešenje človeštva, ko ga pridružijo Kristu-sovi žrtvi.

NEKAJ ZGLEDOV

Poglejmo si samo nekaj zgledov, povzetih iz žosistovskih listov:

Nekje so žosisti, ki imajo brezplačen vstop v župnijski kino, soglasno sklenili, da bodo vsakikrat plačali v zbirko za rimsko romanje namesto vstopnine za kino po en frank.

*

Že od oktobra hodita neka delavka in njena mati vsak torek k sv. maši in sv. obhajilu, da bi bil uspeh romanja lepši.

*

Mlad delavec se je odločil, da se bo od sedaj naprej sam bril in prihranek daroval za romanje.

*

Zopet drugi hodi cel teden v službo peš namesto z vlakom.

*

Žosist, ki je strasten kadilec, žrtvuje za romanje vsak dan osem ur, ki jih prebije brez tobaka.

*

Novoporočenci darujejo za romanje svoje poročne prstane.

*

Nekdo je na teden spil 10 poličev piva. Sedaj spi samo po enega in prihranek pošilja v romarsko blagajno.

*

Mnogi hodijo manj v kino in tako pomagajo zbirati denar za kritje stroškov.

*

Vsak žosistovski odsek hoče poslati svojega zastopnika v Rim. Zato zbirajo zanj denar prav vsi člani. Neki načelnik odseka je dejal: »V moji skupini prispeva vsak član po dva in pol franka na teden, jaz pa, ki sem vodja skupine, po pet frankov. Ne vemo sicer, kdo bo šel, ali imeti moramo svojega zastopnika pri sv. očetu.

*

Na podoben način se žrtvuje prav vsak žosist za čim večji in čim trajnejši uspeh romanja.

VERSKA NEVEDNOST AMERIŠKE MLADINE

V mestu Atlantic City (država New Jersey) je na zborovanju protestantske sekte metodistov povedal priznani ameriški strokovnjak za mladinska vprašanja te-le zares ameriške številke:

V Zedinjenih državah je okoli 19 milijonov mladih ljudi. Od teh jih več kot ena četrtina še nikoli ni bilo v kaki cerkvi.

Ko so 55.000 šolarjev vprašali, če kaj vedo o desetih zapovedih božjih, jih je 16.000 odgovorilo, da o kakih božjih zapovedih še nikoli niso nič slišali.

Izmed 16.000 dijakov jih je samo 2.000 vedelo naštetih nekaj prerokov iz stare zaveze, 6.000 jih je poznalo vse štiri evangeliste in 8.000 vsaj tri apostole Jezusove.

SMRT PREGANJALCA

Neki španski list je pred kratkim prinesel naslednje poročilo:

Luis Fernandez Espinar je bil ravnatelj kaznilnice in ječe v Almeriji. Bil je sin ugledne andaluzijske družine. Po njegovi zunanosti bi nihče ne mogel sklepati, da je vdan pijači, a vendar so vsi vedeli, da se je včasih napil do nezavesti.

Zaradi pijančevanja in nerednega življenja je izgubil službo. A brž ko so v Španiji dobili oblast komunisti, je pijanec svoje prejšnje mesto znova zasedel. Ko je izbruhnila narodna vstaja, je bil Fernandez seveda pristaš marksistične vlade. Njegova maščevalnost in krvoločnost ni poznala meja. Večer za večerom je prihajal pijan v ječo in glasno pozdravljen od svojih podrejenih je vsak večer z revolverjem ustrelil tri ali štiri politične jetnike. Pod njegovimi kroglami so umirali duhovniki in visoke osebnosti, pa tudi preprosti kmetje in delavci.

Nekega dne pa je Luis Fernandez Espinar zbolel. Poklicali so zdravnika. Ta je odkril raka v želodcu in povedal, da bolnik lahko živi kvečjemu še mesec dni. Začele so se strašne bolečine. Zdravnik ni imel morfija in tudi ne drugih omamljivih sredstev, da bi mu z njimi olajšal silno trpljenje. Nesrečnežu se je zdaj začela zbuhati vest in v silnem trpljenju je večkrat kar pobesnel in tulil kakor ranjena zver, da bi vsaj nekoliko zamoril glas vesti.

»Saj nisem kriv! Prisilili so me! Nikogar nisem ubil!«

Bližala se je zadnja ura. Bolnik je kričal: »Spovedal bi se! Katoličan sem! Dajte mi duhovnika!«

Njegova žena, ki je veliko trpela zaradi življenja in delovanja svojega moža, pa mu je tedaj žalostna dejala: »Odkod naj vzamemo duhovnika, ko si pa vse postrellil!«

Strašen je bil smrtni boj Luisa Fernandez Espinarja... Pet bližnjih sorodnikov je njegovo truplo zagreblo v hladno, neblagoslovljeno zemljo.

KAJ SE GODI V RUSIJI

JAROSLAVSKI O PIJU XI.

Predsednik zveze brezbožnikov, Jaroslavski se je v nekem javnem govoru izrazil sledeče o pokojnem papežu: »Smrt papeža Pija XI. je osvobodila svet najhujšega sovražnika brezboštva. Sovjetska Rusija se za to smrt zanima le radi sovraštva pokojnega papeža do komunizma, brezboštva in svetovne revolucije. Ime Pija XI. stoji v prvi vrsti voditeljev onih gibanj, ki so bila proti Moskvi.«

RAZOČARANJA BREZBOŽNIKOV

Brezbožniško glasilo »Brezbožnik« toži, da ima v Rusiji brezbožniško gibanje premalo uspeha. Ukrepe, ki so jih oblasti podvzele proti cerkvam, so verniki po večini obšli ali se zanje sploh ne menijo. V vaseh stoji tik ob cerkvi komunistični lokali, toda ti so prazni in zapuščeni, medtem pa cerkve postajajo kulturno središče ruskega naroda. List zaključuje poročilo z ugotovitvijo, da se morajo združiti pač vse »kulturne« sile, da se odstrani naraščajoči vpliv Cerkve.

ZAPIRANJE IN STRELJANJE DUHOVNIKOV

List »Lerkovnoje obozrenil«, ki izhaja v Belgradu, prinaša na podlagi ruskih virov pregled o številu zaprtih in umorjenih cerkvenih osebnosti iz l. 1938. Na veliko soboto so zaprli v Moskvi tajnika sv. sinoda, enega škofa, šest duhovnikov, pet predstojnikov in 36 članov župnih svetov, poleg tega 200 laikov, ki so mnogo pomenili v cerkvenem življenju. Nekoliko pozneje so vrgli v ječo škofa Teofana iz Nižnjega Novgoroda in sicer na podlagi smešne obdolžitve, da je Trockijev pristaša. V istem kraju so ustrelili škofa Benedikta. V Penzi so uklenili 36 duhovnikov, češ, da so ustvarjali fronto proti brezbožnikom. V Samori so zaprli 20 duhovnikov radi »klerikalnega udejstvovanja«. Številni jetniki so bili takoj po aretaciji ustreljeni ali pa so umrli vsled hudih duševnih in telesnih muk v proslulih čekinih temnicah.

SVETOVNI KONGRES BREZBOŽNIKOV 1939.

Centralni svet ruskih brezbožcev je določil Moskvo za mesto, kamor naj se skličejo na svetovni brezbožniški kongres 4. avgusta t. l. brezbožniki iz vsega sveta.

PREPOVED PRAZNIKOV

Ruski brezbožci so prepovedali vsako obhajanje krščanskih praznikov. Delavci in uradniki, ki v bodoče ne bi hoteli na praznik delati, ne bodo kaznovani samo z odpustitvijo iz službe in izgubo stanovanja, ampak bodo morali plačati visoke globe ali oditi v zapor. Ta svoj ukrep utemeljuje s tem, da s praznovanjem praznikov po nepotrebnem propadejo milijoni delavnih ur.

ŠOLA ZA BREZBOŽNIŠTVO

Koncem marca je vlada ustanovila šolo, kjer se mladina obeh spolov od 6. do 11. leta izčrpno poučuje v brezbožništvu.

KOMUNISTIČNA ENAKOST V GARANJU ENAKOPRAVNOST ŽENE —

Kakor znano, oznanjajo Sovjeti enakopravnost žene kot eno svojih velikih pridobitev. Praktično obstoja ta enakopravnost v tem, da se ženam daje tisto težko delo, ki ga v civiliziranih deželah, vrše le moški. Posledica take preoblitve so duševne in telesne motnje. In kljub temu žensko težko delo v Rusiji še vedno narašča. Ogromno število ruskih žena vrši moška dela v tovarnah. Celo v rudnikih narašča njih število. L. 1936. je kopalo rude že 321.000 žensk; v celotni težki industriji pa jih je trenutno zaposlenih 2.600.000.

Zato se čudimo, da se dobé žene v ostali Evropi, ki komaj čakajo, da bo tudi nad njihovo domovino padel krvavi srp in moreče kladivo. Če bodo pa s svojo »enakopravnostjo«, ki jim bi jo prinesel komunizem, zadovoljne, o tem pa zelo dvomimo.

Državlјanska vojna v Španiji in duhovski poklici

Sedaj, ko je državljanska vojna končana, potrebuje Španija novih deset tisoč duhovnikov, da se nadomestijo težke izgube. Mnogo bogoslovcev je padlo na bojišču, mnogo so jih pobili komunisti, nekaj pa jih je potegnili za seboj tudi blesteča kariera v narodni armadi. Je pa vojna dala tudi mnogo novih poklicev. Marsikateri, ki so bili prej versko mrzli ali mlačni, so ob neprestanem gledanju smrti v oči začutili v sebi poklic.

DUHOVSKI POKLICI — IZ VRST SOCIALISTOV

Nov vir duhovskih poklicev so tudi številna spreobrnjenja iz vrst anarhistov in socialistov, ki so se spreobrnili prav ob junaških zgledih duhovnikov in laikov, ki so pogumno šli v smrt za vero in domovino.

POZNI POKLICI

Veliko je sedaj tako zvanih poznih poklicev. To so možje iz aka-

demskega javnega življenja, ki so jih prav tako dogodki zadnjih dveh let privedli v bogoslovje. Tako se je v okolici Madrida že ustanovilo bogoslovje za pozne poklice. Eden študentov je n. pr. bivši profesor filozofije na univerzi v Madridu, prej aktiven sodelavec levičarskih strank in državni podtajnik prosvetnega ministrstva. V začetku vojne je zbežal v Francijo, odkoder je bil poklican, da zasede stolico filozofije v Argentini. Tu pa je začutil v sebi duhovski poklic in se je vrnil v Španijo. Tudi eden najvplivnejših voditeljev španske KA se pripravlja na neki inozemski univerzi na duhovniški poklic.

*

Tako vidimo, da zna Bog tudi tako zlo, kakor je zadelo Španijo, obrniti v dobro. Zato imejmo tudi mi vedno zaupanje v božjo previdnost!

Pravkar je izšla NAŠA POT XX.
Dr. A. Odar:
CERKVENE DOLOČBE O TISKU
Zvezek III.: INDEKS

Tom Playfair

»Vedel sem, da Vi prosite zame v nebesih. Hočejo me zastrupiti, da ne bi mogel prejeti prvega obhajila. Toda strup mi ne stori nič hudega, ker sem ga navajen. Vem, da sem bolan, zelo bolan, toda rajši sem bolan, ker bi gotovo grešil, če ne bi bil bolan. Jaz bi ga takoj ubil, takoj, takoj...«

Tom je končal ta čudni samogovor, se dvignil na postelji ter stisnil pesti. Oči so mu besno žarele.

Ob solnčnem zahodu se mu je stanje poslabšalo. Premetaval se je, rjul, tako da ga je bilo komaj obdržati na postelji. Ob polnoči so poklicali zdravnika.

»Če bo trajalo to stanje 24 ur, je fant izgubljen,« je izjavil zdravnik.

Ko je James zaslišal te besede, je poklical Willieja, Harryja in Joeja.

»Poglejte, jaz bom naredil zaobljubo, da bo Tom ozdravil. Upam, da bomo uslišani, in zato vsi prosimo.«

Štirje dečki so nato molili rožni venec za rožnim vencem med tem, ko se je Tom, vseč med življenjem in smrtjo, pomiril v ljubeznivih rokah gospe Aldineove in p. Middletona.

XX. POGLAVJE.

Smrt.

Noč je potekala v smrtnem boju. Ob desetih dopoldne se je Tom nekoliko pomiril. Vsaka ura mu je prinesla nekoliko več miru. Nazadnje je zaspal, prvič od četrtega.

»Njegovo življenje je izven nevarnosti,« je dejal zdravnik; »v kakšnem stanju pa je njegov razum, tega ne bi vedel povedati. Upajmo na božjo pomoč.«

»Razlog več, da molimo,« odgovori James, »treba bo naskočiti nebesa.«

Jutru je sledil večer, večeru noč in Tom je še zmeraj spal. Poleg postelje so stali p. Middleton, gospa Aldine in trije dečki ter zaskrbljeno opazovali obraz spečega prijatelja.

Nekaj minut po osmih je Tom začel drugače dihati ter odprl oči. Napeto so čakali, kaj bo rekel.

Nekaj trenutkov je gledal negotovo okoli sebe, nato je stegnil roke, globoko zavzdihnil ter rekel:

»Oh! Kaj mi pa je? Ves sem polomljen!«

Na obrazu vseh se je prikazal smeh, kajti glas je bil tako naraven, kakor če bi ležal pred njimi stari Tom.

»Tom, ali me poznaš?« vpraša Harry ves iz sebe.

»Ej, zakaj te pa ne bi poznal? Toda kaj pa vam je? Zdi se mi, kakor da bi bil nagačen in postavljen v muzej. Zakaj me vsi tako gledate? Kje sem prav za prav? In kaj je z mojo glavo, čutim se tako lahkega kot balonček za dva solda.«

»Ali ne veste, da ste bili bolni več dni,« vpraša p. Middleton, »in sicer zelo bolni!«

»Ali res,« pravi Tom in si potipa čelo... »Ah, da, lov... nato tisti nesrečnej, ki je zabodel ubogega Jamesa, nato... Kaj se je zgodilo nato? Ali je tudi mene zabodel tisti človek? Kje je pa James?«

»Tukaj sem,« pravi James veselo. »Ti si odvedel zločinca v ječo. Ali se spominjaš?«

»Glej, res je to,« pravi Tom.

»Še smejal se boš!« pravi Harry in mu pove vso zgodbo.

»Ah, naravnost čudovito,« pravi Tom, ko je Harry končal. »Mislim, da je vse to res, kajti vsi tako trdite, toda jaz bi rad vedel nekaj drugega.«

»Kaj torej?« vpraša Harry.

»Če sem jaz bil jaz, ko sem vse to storil.«

Vsi so se smejali ob tem na pol resnem, na pol smešnem vprašanju. Vendar pa to vprašanje ni bilo tako nesmiselno in Tom ni bil prvi, ki je prišel v nasprotje s skrivnostjo lastne istosti.

»Tom, ali me ne poznate?« vpraša gospa Aldine.

»Ne, gospa, ne poznam Vas,« pravi Tom in zardi.

»Med boleznijo ste me imeli za svojo mamo in, če ljubezen in hvaležnost dajeta kaj pravice do tega svetega imena, sem jaz v resnici Vaša mati.« In gospa Aldine je nežno objela dečka.

Joe, Harry in Willy so bili srečni; o tem ni treba veliko govoriti. Bila je nevarnost, da se njihovo veselje prevrže v razgrajanje. Tedaj jih je bolniški brat še precej vladno napodil v spalnico. Dobri dečki so tudi sami potrebovali počitka.

Od tedaj dalje se je Tomu naglo povračalo zdravje. V teku za zdravjem je hitro prekosil Jamesa. Tom je že hodil po spalnici in po hiši, ko je James še ležal v postelji in slabej z dneva v dan.

»James,« pravi Tom, »teden dni je že od tistega dogodka in ti še zmeraj nič ne ješ?«

(Dalje prihodnjic.)

KATOLIŠKA CERKEV OHRANJA VSE KRŠČANSTVO SPLOH

V Fitchburgu je tamkajšnji protestantski pastor v svoji pridigi podarjal, da morajo biti protestanti katoliški Cerkev hvaležni. »Katoliška Cerkev je prva in najstarejša cerkev krščanstva. Ona je bila tista, ki je preko dolgih stoletij teme in nevednosti, zatiranja in krvavega preganjanja ohranila v človeških srcih krščanstvo živo. Če bi nje ne bilo, bi svetilka resnice ugasnila.«

PROTESTANT BRANI MARIJINO ČEŠČENJE

Pred nekaj leti je na Nizozemskem izšla brošura »Marijina priprošnja«, kjer pisatelj, ki je protestant, napada »nezmotljivost« protestantskih »reformatorjev«, ki so določili, da verniki ne smejo častiti Matere božje. Iz Sv. pisma pa tudi iz življenja prvih kristjanov in njihovih spomenikov avtor dokazuje, da Marijino čiščenje sega prav v dobo katakomb.

ANGLESKI KATOLIČANI PROTI ZVEZI Z RUSIJO

Vodilni katoliški tednik v Angliji »The Universe« je spregovoril o nameravani zvezi Anglije z Rusijo sledeče tehtne besede:

Naš list sicer nima opravka s političnimi vprašanji; vendar pa čutilo moralno dolžnost, opozoriti čitatelje na posledice, ki jih prinese katerakoli zveza s komunistično diktaturo. To opozorilo se nam zdi tem važnejše, ker je protestantski primas Anglije, nadškof Lang, v angleški gornji zbornici izjavil, da se je treba v slučaju stiske oprijeti vsakega sredstva, ki nudi rešitev. Take izjave pa na las sličejo že tolikokrat zavrnjeni trditvi, da namen posvečuje sredstva. Anglikanski primas trdi, da mora Anglija v imenu miru in svobode iskati soglasja z Rusijo. Toda, kdo si upa tajiti, da so današnji ruski mogotci podpihvalci državljanske vojne, svetovne revolucije in voditelji najbolj ogabne diktature, ki jo je kdaj svet videl. Kako more Anglija resno sklepati pogodbe z zastopniki take države, ki ima samo ta cilj, kakor je jasno povedal že sovjetski uradni list »Pravda«, da namreč vse njihove priprave služijo vojni in svetovni revoluciji, da si osvoje moč v vseh državah in da ustanove diktaturo proletariata. Ali res veruje nadškof, da bo sovjetska gospoda branila in spoštovala svobodo? Dvajsetletna zgodovina komunističnega gibanja nas nujno silí k temu, da o tem resno dvomimo.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).